

ikke bruge saadanne Ord som Manège om den Rundkreds, vi her taler om. Jeg maa altsaa tilstaa, at Lignelsen ikke tiltalte mig; personlig havde jeg ikke noget imod den, men det er ikke fornuftigt at anvende den.

Derimod kan jeg ikke se, at der er noget ondt i at sige, at man skal gaa sammen henad en Landevej uden at puffe hinanden i Grøften. Det er dog den naturlige Maade at vandre sammen henad en Landevej paa. Og det er dette, jeg ikke kan lade være bestandig at fremhæve, at Stillingen er særlig vanskelig. Det ærede Medlem er vistnok enig med mig deri. Jeg nævnedes ogsaa Grunden, hvorfor jeg mener, at Stillingen er særlig vanskelig for denne Regering. Naar Partiforholdene er, som de er, naar vi har kæmpet med hinanden ved Valget, som vi har, er det jo rimeligt, at det har efterladt en vis Bitterhed i Sindet. Jeg har hørt fra ærede Medlemmer, som tilhører Venstrepartiet, udtalt en vis Bitterhed over, at der var kommet et Flertal ind, som havde tvunget deres Regering til at vige. For det ærede Medlem staar det saaledes, at det var os, som tvang ham, til at gaa som Finansminister. Jeg kan ikke indrømme det, men jeg maa antage, at det ærede Medlem tror det selv, naar han siger det. Men derfor er der altsaa en vis Vanskelighed. Jeg beder ikke for Regeringen, det ved det ærede Medlem godt; jeg vil ikke staa her og anmode ham om at vise os større Hensyn, end det ærede Medlem og hans Parti anser for overensstemmende med deres Partiformaal, med deres personlige Formaal og endelig med de store Sager, som vi arbejder paa. Jeg taler ikke alene om Grundlovssagen, men naturligvis ogsaa om andre Sager. Thi enhver her i Salen skal gøre, hvad han anser for rigtigt under den nuværende Situation; paa Regeringens og Ministeriets Vegne beder jeg ikke, og jeg ved, jeg er i Overensstemmelse med mine Kolleger i ikke at gøre det. Men eet af to maa vi gøre: enten marchere samlet eller marchere adskilt. Og marcherer vi adskilt, er jeg saa fuldkommen vis paa, som jeg staar her, at saa faar vi ingen Aktion i det andet høje Ting; saa er det ligegyldigt, hvem der staar i Spidsen for Regeringen, enten det er det ærede Medlem fra Æbeltøft eller det ærede Medlem fra Ringkøbing, eller hvem af os det er. Jeg tror ikke paa, at man faar Aktion i Landstinget nu, hvis vi bliver tredelte, hvis ikke vi gaar ind — ikke ægteskabeligt forenede, Vorherre bevares, men ganske simpelt marcherende tæt sammen med Albuerne mod hinanden og

ikke saaledes, at vi samtidig bruger Albuerne til at puffe hinanden i Grøften. Jeg har derfor set noget symbolsk i denne Forhandling — det forstod det ærede Medlem vist ikke rigtigt. Jeg ser noget symbolsk i dette, at man ved nu at forbedre Lovforslaget, lave om paa det paa en Maade, som jeg i og for sig ikke kan have noget mod — for det er Bestemmelser, Forslag og Ændringer, som jeg selv har været med til at anse for rigtige —, forringer Muligheden for dets Gennemførlighed i Landstinget. Om dette er jeg altsaa enig med det ærede Medlem. Det er underligt, at vi strides saa meget, da der er saa megen Enighed imellem os, men det kan endda gaa saaledes mellem Ægtefolk, at de maa strides lidt for at elske hinanden saa meget desto mere. Der er et gammelt Ord hos Horats om, at Strid imellem de elskende er Kærlighedens Fornyelse, og saaledes er det vel bedst at opfatte dette. Det symbolske for mig er, at hvis vi vil bruge saa smaa Forslag som dette til at skabe afgørende Forskel og afgørende Kløfter mellem Partierne — og det synes jeg nok, det ærede Medlem fra Æbeltøft er gaaet i Spidsen for i denne Sag —, er der ikke saa megen Mulighed for Gennemførelsen af det store Forslag, som der ellers vilde være. Men det kan naturligvis være, at i sidste Øjeblik slutter alle sig sammen, at saa dannes der en virkelig beslutningsdygtig og handledygtig Hær, som det til en vis Grad er sket nu i Jylland ved Valgmandsvalget til Landstinget, hvis jeg kan bruge dette til Bevis. Det kan jo være muligt, men saa skulde vi dog vist ikke anvende den Tid, der er tilbage, indtil vi skal gaa til den store Handling, til at splitte os ved smaa Handlinger.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Neergaard: Jeg skal aldeles ikke følge den højtærede Minister ind paa hans storpolitiske Bemærkninger, som forekom mig kun at være Gentagelser af, hvad han før har sagt; jeg kan ganske henvise til de Udtalelser, jeg fremkom med for et Øjeblik siden, og forny min Advarsel overfor den højtærede Minister om ikke at blande mere ind i Forholdet mellem Partierne end højst nødvendigt, men holde sig til, hvad der foreligger indenfor denne Kreds, og ogsaa, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) angaar, kun beskæftige sig med hans Forslag, hvis